

Майка ѝ всѣкога отговаряше на питаніята и обикновено дълго врѣме се разговаряше съ нея.

Една вечеръ, въ врѣме на единъ такъвъ разговоръ, Мара забѣлѣжи, че тя би била твърдѣ много щаслива, ако е имала много книги.

Ето какъ! — отговори майка ѝ! — Значи, ти сега нѣма да запитаешъ, защо сѣ толкова книги у бащината ти библиотека?

Мара смаено погледнѣ на майка си, безъ да ѝ разбере. Тогова майката припомни на дъщеря си единъ случай изъ живота на самата Мара, когато била още съвсѣмъ малка:

Единъ пѣтъ, като седѣше съ майка си въ висока и широка стая, опрѣдѣлена за библиотека, Мара наченѣла да прѣтърсва книгитѣ, като се надѣвала да намѣри въ тѣхъ картини.